

Arrest

**nr. 75 358 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. M. A., die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 september 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 11 oktober 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 10 oktober 2011.

1.3. Op 30 november 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Deh-Naw in Guldara, een district van de provincie Kabul. U bent Tadjiekse van etnische afkomst en soenniet. Bij de geboorte van uw oudste dochter N(...) werd zij beloofd als echtgenote aan A(...) W(...), de neef van uw schoonmoeder. Toen N(...) 16 jaar oud was werd zij zonder de toestemming van u en uw man uitgehuwelijkt aan A(...) W(...). Uw dochter N(...) werd na haar huwelijk onmiddellijk door W(...) meegenomen naar Nuristan. U hebt haar sindsdien niet meer gehoord of gezien omdat uw schoonfamilie dat niet toeliet. Ongeveer één à anderhalf jaar na het huwelijk vernam uw man van zijn vader dat N(...) overleden was nadat ze ziek was geworden. U geloofde echter niet dat zij aan een ziekte was overleden, maar u weet niet wat er in werkelijkheid gebeurd is met jullie dochter. Tijdens een traditionele afscheidsceremonie van uw dochter vernam u van verschillende mensen dat zij mishandeld werd en misschien zelfmoord had gepleegd. Volgens u verzon uw schoonfamilie dat uw dochter ziek was. Een paar maanden nadat u afscheid had genomen van uw dochter N(...) vroeg uw schoonfamilie de hand van uw tweede dochter S(...). Omdat N(...) overleden was wilden ze dat A(...) W(...) met S(...) huwde. U en uw man wilden echter voorkomen dat S(...) hetzelfde lot moest ondergaan als N(...) en jullie besloten te vluchten. U wilde tevens uw zoon beschermen tegen uw schoonfamilie omdat zij hem naar Nuristan wilden sturen om naar de madrassa te gaan. U bent samen met uw man en jullie drie kinderen uit Afghanistan vertrokken in augustus 2010. In Turkije raakte u van uw man en twee oudste kinderen gescheiden en u reisde samen met uw dochtertje Sarah verder. Na een reis van ongeveer één maand kwam u op 27 september 2010 aan in België. Diezelfde dag nog vroeg u asiel aan. Uw twee oudste kinderen S(...) en M(...) vervoegden u hier in september 2011. Uw man vroeg intussen in augustus 2011 asiel aan in Duitsland.

U legde ter ondersteuning van uw asielaanvraag een document voor waaruit blijkt dat A(...) M(...) M(...), uw echtgenoot, een asielaanvraag deed in Duitsland.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u uw schoonfamilie en een neef van uw schoonmoeder, A(...) W(...), omdat u niet inging op zijn huwelijksaanzoek voor uw dochter S(...). U weigerde het huwelijksaanzoek omdat u vreesde dat S(...) hetzelfde lot zou ondergaan als uw oudste dochter N(...) die eerder al huwde met A(...) W(...) en gestorven is (CGVS, p. 16). Er kunnen echter enkele vraagtekens geplaatst worden bij de omstandigheden waarin uw dochter N(...) huwde met W(...) en de verdere problemen die hieruit voortvloeiden. U verklaarde dat uw dochter al van bij haar geboorte beloofd was aan W(...) en dat u en uw man hier onmiddellijk tegen gekant waren. Telkens zij langskwamen om de hand van uw dochter te vragen weigerden jullie, enerzijds omdat uw dochter nog te jong was om te trouwen, anderzijds omdat uw dochter zou moeten verhuizen naar, het voor u verre, Nuristan (CGVS, p. 13-14). Dat W(...) er dan toch in slaagde met uw dochter te trouwen is volgens u te wijten aan de hulp die ze kregen van uw schoonouders (CGVS, p. 14). Als u gevraagd werd verder te verduidelijken hoe dit dan precies gebeurde bleef u wel erg oppervlakkig. U beweerde enkel dat uw woord noch dat van uw man iets waard was en dat jullie niets konden ondernemen tegen uw schoonouders (CGVS, p. 14). U beweerde dat uw schoonmoeder alles te zeggen had in huis, gewoon omdat zij een oudere vrouw was en meer niet (CGVS, p. 15). Voor iemand die gedurende al die jaren samenwoont met haar schoonmoeder is dit een wel erg algemene en vage verklaring die onvoldoende aannemelijk maakt dat zij er zomaar in slaagt uw dochter 'af te nemen', zeker gezien haar zoon, uw echtgenoot, ook tegen dit huwelijk gekant was.

Voorts kon u gedurende het gehoor nergens verduidelijken waarom u niet wilde dat uw dochter N(...) met W(...) huwde, in tegenstelling tot uw schoonouders die hem blijkbaar wel als ideale echtgenoot voor uw dochter zagen. Als u dan expliciet gevraagd werd wat nu de echte reden is waarom jullie tegen deze huwelijkskandidaat waren, kon u niet meer zeggen dan dat jullie N(...) gewoon niet wilden afgeven aan iemand, maar dat jullie eigenlijk geen problemen hadden met die man op zich (CGVS, p. 15). Uw verklaring dat jullie al van in het begin tegen dit huwelijk gekant waren, strookt dan ook niet met deze merkwaardige vaststelling waarin u toegaf niets tegen deze man te hebben. Uit uw verklaringen blijkt ook dat W(...) landbouwer was en dat zijn familie veel vee had, wat erop wijst dat hij zeker in staat zou zijn om uw dochter te onderhouden. Het is dan ook vreemd dat jullie zouden weigeren dat uw dochter zou huwen met een man die blijkbaar over een voldoende groot inkomen zou beschikken. Hierbij komt nog dat als jullie al die jaren al tegen het huwelijk gekant waren, het vreemd is dat jullie nooit stappen hebben ondernomen om jullie dochter N(...) te beschermen tegen dit 'gearrangeerde' huwelijk. U bent gedurende al die jaren zomaar in het huis van uw schoonouders blijven wonen. U had zelfs met uw echtgenoot en kinderen tien jaar geleden samen met uw moeder en zus kunnen vertrekken uit het huis van uw schoonouders (CGVS, p. 9).

Na N(...)’ huwelijk verhuisde zij naar Nuristan. Sindsdien hebt u haar niet meer gehoord of gezien (CGVS, p. 16). Als u gevraagd werd waarom u nooit een poging ondernomen had om contact te zoeken met N(...) beweerde u dat u niets kon doen. Uw schoonmoeder zei dat een getrouwde vrouw niet meer bij haar familie hoorde, maar wel bij de schoonfamilie (CGVS, p. 16-17). Deze verklaring is geheel in strijd met uw verklaringen waarin u stelde dat de andere vrouwen uit die familie blijkbaar wel zonder problemen op bezoek mochten komen (CGVS, p. 17). Uw schoonfamilie bleef gedurende één jaar herhalen dat N(...) morgen of overmorgen wel zou langskomen (CGVS, p. 16). Het is wel erg vreemd dat u zich gedurende dat hele jaar zomaar tevreden stelde met deze boodschap, zeker omdat uw dochter nooit is opgedaagd. Het was pas nadat uw man actie ondernam door te zeggen dat hij op bezoek zou gaan bij N(...) omdat hij ongerust werd, dat jullie te horen kregen dat N(...) overleden was (CGVS, p. 17). Als u werkelijk zo ongerust was over het leven van uw dochter zou u toch al veel eerder tot actie overgegaan zijn om iets te weten te komen over haar. Zo is het uiterst merkwaardig dat u helemaal geen idee hebt over wat er zich allemaal afspeelde tijdens het huwelijk van uw dochter N(...). Volgens de andere vrouwen die in Nuristan bij N(...) woonden, woonde ze er graag en was ze tevreden (CGVS, p. 17). Als u dan gevraagd werd wat er volgens u dan allemaal gebeurd was tijdens het huwelijk diende u te bekennen daar helemaal niets van te weten (CGVS, p. 17). U weet ook niet hoe ze overleden is (CGVS p. 16). Toch bent u er van overtuigd dat N(...) niet aan een ziekte overleed, maar dat ze misschien wel zelfmoord zou gepleegd hebben omwille van de slechte omstandigheden waarin ze leefde (CGVS, p. 17-18). Echter, u wist op geen enkel moment duidelijk te maken waarom uw schoonfamilie verzonnen zou hebben dat N(...) overleden was aan een ziekte en welk belang zij hierbij dan hadden (CGVS, p. 18). Behalve het feit dat uw schoonmoeder insisterde dat N(...) met die neef zou huwen, zijn er geen indicaties dat uw dochter door hen slecht behandeld werd. Als u verder gevraagd werd waarom u dacht dat N(...) zelfmoord had gepleegd verklaarde u dat de andere mensen dachten dat ze misschien wel zelfmoord had gepleegd, nog anderen zeiden dat ze mishandeld werd (CGVS, p. 18). U blijft vaag over de identiteit van de personen die u dat zouden verteld hebben, ondanks herhaaldelijk vragen (CGVS p. 18). U stelde dat het kennissen waren, aan wie uw schoonmoeder hierover iets zou gezegd hebben. Het is echter merkwaardig dat uw schoonmoeder aan uw kennissen zou zeggen dat uw dochter mishandeld werd en zelfmoord zou gepleegd hebben, gezien zij dit toch zou willen verzwijgen mocht dit het geval zijn. Verder verklaart u dan dat u dit uiteindelijk zou gehoord hebben van de vrouw van uw man zijn broer (CGVS, p. 18). Echter, erg zeker was zij hier ook weer niet van aangezien ze volgens uw verklaring dacht dat N(...) misschien zelfmoord had gepleegd (CGVS, p. 18). Loutere veronderstellingen zijn in dit geval niet voldoende. U hebt verder geen enkel valabel argument aangehaald dat aantoont dat N(...) slecht werd behandeld en uiteindelijk besloot zelfmoord te plegen.

U weet zelfs tot op heden nog altijd niet wanneer uw dochter overleden is en wat de uiteindelijke doodsoorzaak is (CGVS, p. 17-18). Er dient in uw geval opgemerkt te worden dat op geen enkel ogenblik moeite heeft gedaan te weten te komen wat er uiteindelijk met uw dochter is gebeurd. U verklaarde zelf dat jullie niet eens gevraagd hadden aan wat of hoe N(...) is overleden (CGVS, p. 16). Ook een graf zouden jullie nooit gezien hebben (CGVS, p. 17). Er zou van u toch verwacht mogen worden dat u zich zou informeren over wat de werkelijke gebeurtenissen. Gezien deze zaak aan de basis ligt van uw vlucht uit uw geboorteland, wat toch wel een drastische verandering heeft teweeggebracht voor u en uw gezin, komt het weinig overtuigend over dat u niet alles geprobeerd zou hebben om meer informatie te verkrijgen over N(...).

Tenslotte kan er maar weinig geloof worden gehecht aan de problemen die uw zoon zou gekend hebben met uw schoonfamilie. U beweerde dat uw zoon verplicht werd naar de madrassa te gaan in Nuristan. Uw man is er heel die tijd blijkbaar wel in geslaagd om uw zoon thuis te houden (CGVS, p. 19). Het is vreemd dat u aanvankelijk beweerde dat het woord van uw man niets waard was thuis en dat er niets tegen de wil van uw schoonouders kon worden ingebracht (CGVS, p. 14-15). Toch slaagt uw man er dan in uw zoon niet naar de madrassa in Nuristan te sturen. Verder had u geen enkel idee waarom uw schoonfamilie wilde dat hij naar de madrassa in Nuristan ging. U beweerde dat het een betere school was volgens uw schoonfamilie (CGVS, p. 19). U zou toch iets beter op de hoogte mogen zijn van de eigenlijke reden waarom zij uw zoon naar een madrassa in Nuristan wilden sturen.

Aangezien er sterke twijfels rijzen over het door u voorgehouden gedwongen huwelijk en de daaruit voortgevloeide zelfmoord van N(...) kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw vrees voor een gedwongen huwelijk tussen uw andere dochter, S(...) en de voormalige echtgenoot van N(...), A(...) W(...).

Bovengaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken. Het document van de asielaanvraag van uw man in Duitsland bevestigt enkel dat uw man asiel heeft aangevraagd, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, meer bepaald in het district Shakardara te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Panjirsir, Logar, Kapisa, Bamyán, Daykundi en Kabul)" dd. 27 augustus 2010, updated 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Kabul een aantal zuidelijke en oostelijke districten te maken hebben met aanwezigheid en activiteiten van AGE's. In 2010 meldde ANSO dat de activiteiten van AGE's in de provincie Kabul veel beperkter zijn dan in andere provincies. Voor het district Shakardara wordt geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Shakardara actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat zij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin zij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing voorbijgaat aan het feit dat het een traditie is dat jonge meisjes zeer vroeg worden uitgehuwelijkt en dat dit een beslissing is van de hele familie, waarbij het ook heel vaak zo is dat de moeder zelf heel weinig te zeggen heeft en de rol van de schoonmoeder in de traditionele Afghaanse cultuur des te uitgesprokener is. Verzoekster stelt dat zij zich in deze situatie bevond, en dat haar impact nog minder was doordat haar man binnen zijn eigen familie ook zeer zwak stond, en zijn oudere broers de doorslaggevende beslissingen samen met hun ouders namen. Vervolgens voert verzoekster aan dat zij, ook al had zij aanvankelijk niets specifiek tegen A. W., in principe gekant was tegen de uithuwelijking van een minderjarig kind en haar dochter niet zo jong wilde afgeven, zeker niet aan iemand uit een ver gelegen gebied. Voorts stelt ze dat het niet zo gebruikelijk is in Afghanistan om “eruit te trekken” indien men een meningsverschil heeft met de familie, laat staan dat dit praktisch gezien mogelijk zou zijn. Verzoekster merkt op dat er geen rekening wordt gehouden met haar zwakke positie – als vrouw binnen haar schoonfamilie – en levensomstandigheden in Afghanistan, waardoor zij nooit op bezoek kon gaan bij haar dochter en/of haar dochter laten overkomen. Ze meent verder dat het helemaal in de lijn van de gebeurtenissen en van de Afghaanse context ligt dat zij geen concrete informatie heeft over wat er precies met haar dochter is gebeurd in Nuristan en bevestigt dat zij veel heeft van horen zeggen, waarbij het niet altijd duidelijk is wie wat gezegd heeft en of het klopt. Het feit dat zij geen controle heeft over de toestand en dat er om het even wat kan gebeuren met haar kinderen omwille van haar zeer zwakke positie en de zeer traditionele familie waarbinnen zij leefde, vormde echter precies de aanleiding om haar levensomstandigheden te ontvluchten, aldus nog verzoekster. Tenslotte wenst zij recht te zetten dat niet haar schoonmoeder, maar wel degelijk haar schoonzus de geruchten overbracht. In fine vraagt zij haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus te willen toekennen aangezien de veiligheidssituatie ook in Guldara en heel de provincie Kabul achteruitgaat.

Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.2. In de mate verzoekster in het verzoekschrift na het feitenrelaas zoals het weergegeven is in de bestreden beslissing stelt dat zij “*deze samenvatting van de feiten niet (bevestigt) en (zich) verder het recht (voorbehoudt) deze meer toe te lichten ter zitting mocht dit nuttig en/of noodzakelijk blijken*”, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster niet verder toelicht met welke aspecten zij niet kan akkoord gaan en zij ook ter terechtzitting geen enkele poging heeft ondernomen om dit te verklaren, niet tegenstaande zij daarvoor ter terechtzitting de nodige tijd en ruimte krijgt. De Raad neemt derhalve het feitenrelaas over zoals het is samengevat in de bestreden beslissing, temeer er geen elementen of aspecten zijn die niet in overeenstemming te brengen zijn met de verklaringen van verzoekster zoals deze blijken uit het gehoorverslag.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de omstandigheden waarin haar dochter N. huwde met W. en de verdere problemen die hieruit voortvloeiden, aangezien zij zeer oppervlakkig bleef wanneer gevraagd werd verder te verduidelijken hoe W. er toch in slaagde met haar dochter te trouwen, (ii) zij gedurende het gehoor nergens verduidelijkt waarom zij niet wilde dat haar dochter met W. huwde en later antwoordt dat zij eigenlijk geen problemen hadden met de man op zich, wat niet strookt met de eerdere verklaring dat zij al van in het begin tegen dit huwelijk gekant waren, (iii) als zij al die jaren al tegen het huwelijk gekant waren, het vreemd is dat zij nooit stappen hebben ondernomen om hun dochter te beschermen tegen dit ‘gearrangeerde’ huwelijk, (iv) zij beweert haar dochter niet meer gehoord of gezien te hebben na haar huwelijk en ongerust was over haar leven, terwijl zij dan toch al veel eerder tot actie zou zijn overgegaan om iets te weten te komen en het uiterst merkwaardig is dat zij bovendien helemaal geen idee heeft over wat er zich allemaal afspeelde tijdens haar dochters huwelijk, (v) ze geen idee heeft hoe haar dochter overleden is maar overtuigd is dat ze niet aan een ziekte overleed doch op geen enkel moment duidelijk wist te maken waarom haar schoonfamilie verzonnen zou hebben dat N. overleden was aan een ziekte en welk belang zij hierbij dan hadden, en zij verder geen enkel valabel argument heeft aangehaald dat aantoonde dat N. slecht werd behandeld en uiteindelijk besloot zelfmoord te plegen, (vi) het weinig overtuigend is dat verzoekster niet alles geprobeerd zou hebben om meer informatie te verkrijgen over N., (vii) er ook weinig geloof kan worden gehecht aan de problemen die haar zoon zou gekend hebben met haar schoonfamilie, zoals toegelicht, (viii) zij geen documenten voorlegt die deze conclusie eventueel ongedaan kunnen maken aangezien het document van de asielaanvraag van haar man in Duitsland enkel bevestigt dat hij asiel heeft aangevraagd, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken en (ix) de commissaris-generaal tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers in het district Shakardara actueel geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. De bewijslast rust in beginsel bij de asielzoeker en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4. Met het betoog dat het een traditie is dat jonge meisjes zeer vroeg uitgehuwelijkt worden en dat dit een beslissing is van hele families, waarbij het heel vaak zo is dat de moeder zelf heel weinig te zeggen heeft, overtuigt verzoekster niet vermits zij zich enerzijds beperkt tot een blote bewering en anderzijds voorhield dat haar dochter al van bij de geboorte aan W., de zoon van de broer van haar schoonmoeder, was beloofd (gehoor, 14-15) terwijl W. bij de geboorte van haar dochter 15-16 jaar moet zijn geweest en het niet aannemelijk is dat W. als jonge man zou moeten wachten om te trouwen tot het aan hem beloofde meisje de leeftijd van 16 heeft, of dat hem al niet eerder een meisje uit de familie zou zijn beloofd. Daarenboven is het relaas van verzoekster niet consistent waar zij aanvankelijk stelt dat haar dochter ten huwelijk werd gevraagd drie jaar geleden en ook beschrijft hoe dit is gebeurd en waarom zij en haar echtgenoot het niet goedkeurden (gehoor, p. 13: “*wanneer vroegen zij uw dochter ten huwelijk? Dit jaar, is het 3 jaar geleden. Wie vroeg haar hand? De broers van mijn schoonmoeder voor de neef van mijn man. Op welke manier? Mijn schoonmoeder zei om mijn dochter aan de neef te geven. Hij is een goede jongen. Mijn man en ik vonden Nuristan te ver. Wij zeiden neen. (...) De 1ste keer zeiden we dat we niet wilden. Mijn man wilde het ook niet omdat mijn dochter te jong was om mee naar Nuristan te gaan. Ze hebben mijn man zelfs slaag gegeven. Ik zei ook dat ik niet wilde. Onmiddellijk geweigerd na het 1ste aanzoek? Ja, van begin waren we er al tegen. (...) Onze dochter was nog te jong om te huwen. We wilden ook niet dat ze met die man trouwde.*”) en later voorhoudt dat haar dochter bij de geboorte reeds was beloofd aan W.(gehoor, p. 14-15: “*Bij ons in Afghanistan is er een gewoonte bij geboorte van de kinderen. Ze zeggen dan dat het op iemands naam staat. (...) waarom wilden zij zo graag dochter N? Omdat ze mijn dochter op naam hadden gezet voor hem. Het was al van zo vroeg afgesproken (...)*”).

De geloofwaardigheid van verzoeksters relaas wordt verder op de helling gezet door haar verklaring dat zij niets weet van W. en zelfs zijn naam niet kent (gehoor, 13-14). De Raad is van oordeel dat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat indien verzoeksters dochter verplicht zou zijn geweest om te huwen met W. tegen de zin in van haar ouders, verzoekster en haar echtgenoot minstens de naam zouden kennen van deze W., temeer hij familie is van verzoeksters echtgenoot, en zij minstens zouden hebben onderzocht wat voor man W. is. Het ging toch om de toekomst van hun dochter zodat aangenomen kan worden dat zij alles in het werk zouden hebben gesteld om na te gaan wat de gevolgen zouden kunnen zijn voor de toekomst van hun dochter. De Raad is dan ook van oordeel dat indien dit relaas zich in werkelijkheid zou hebben voorgedaan verzoekster coherente verklaringen moet kunnen afleggen en zij wel degelijk op de hoogte zou zijn geweest van de naam, aard en details van de huwelijkskandidaat, zelfs al had de schoonmoeder alles gearrangeerd. Verzoeksters betoog dat speciale aandacht dient verleend te worden voor het feit dat W. een verre familieverbant was en de ingewikkelde traditionele familieverhoudingen eveneens een belangrijke rol hebben gespeeld in heel het verloop van de gebeurtenissen ondersteunt nu net het oordeel dat, indien het relaas echt zou zijn gebeurd, verzoekster wel degelijk een coherent relaas zou kunnen geven en ook informatie zou hebben over W. die tenslotte haar schoonzoon werd.

Verzoekster komt voorts niet verder dan het uiten van vage verklaringen dat zij wel tegen het geregelde huwelijk waren, doch zij toont op geen enkel moment aan dat zij effectief stappen ondernamen om dit huwelijk te verhinderen of minstens probeerden te voorkomen dat haar dochter reeds op haar zestiende werd uitgehuwelijkt. Dit klemt des te meer nu kan worden verwacht dat verzoekster met haar echtgenoot reeds eerder iets zou hebben ondernomen om dit huwelijk te vermijden indien hun dochter in werkelijkheid zou zijn beloofd aan W. bij haar geboorte. In de mate verzoekster aanvoert dat geen rekening wordt gehouden met de concrete leefomstandigheden waarin zij met haar familie destijds woonde, en het niet gebruikelijk is om “eruit te trekken” in Afghanistan en dat praktisch niet georganiseerd kan worden, kan zij de Raad niet overtuigen vermits verzoekster er wel in slaagde om

thans met haar familie Afghanistan te verlaten, naar eigen zeggen met het vliegtuig vanuit Kabul naar Turkije wat toch een zekere voorbereiding vergt en zij niet aannemelijk maakt dat zij ten tijde van het gedwongen huwelijk van haar dochter, wat toch meerdere maanden aansleepte aangezien de familie uit Nuristan meerdere keren naar Kabul kwam om de hand te vragen, niet in de mogelijkheid zou zijn geweest het land of de regio te verlaten. Derhalve kan worden aangenomen dat indien zij en haar echtgenoot zo onder druk stonden om hun dochter te laten huwen zonder hun toestemming zij wel degelijk in de mogelijkheid moeten zijn geweest om maatregelen te nemen.

Verzoeksters betoog waarom zij haar dochter na het huwelijk niet kon bezoeken, met name haar zwakke positie en levensomstandigheden in Afghanistan, de onmogelijkheid om naar Nuristan te reizen dat een bolwerk is van de Taliban en zij er ook moest voor zorgen dat haar zoontje niet in een madrassa werd achtergelaten, kan andermaal niet overtuigen. De Raad acht het niet geloofwaardig dat een ouder die reeds gekant was tegen het gedwongen huwelijk van de dochter, zich tevreden stelt met verklaringen van de schoonouders die dat huwelijk hebben laten doorgaan. Er kan niet worden ingezien dat zelfs verzoeksters echtgenoot geen eerdere pogingen zou gedaan hebben om zijn dochter te gaan opzoeken, temeer uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij al langer ongerust waren over N. Voorts dient ook te worden vastgesteld dat de wijze waarop verzoeksters dochter zou zijn overleden, ziekte dan wel zelfmoord, gebaseerd is op vermoedens die door verzoekster en/of haar echtgenoot niet werden nagegaan.

Wat betreft de bewering dat haar zoon door diezelfde schoonouders naar een madrassa in Nuristan zou worden gestuurd en zij niet weet hoe lang ze dit nog konden tegenhouden, vervalt verzoekster opnieuw in het uiten van blote beweringen en blijft zij ook hier vaag over de redenen waarom de zoon naar een madrassa in Nuristan zou moeten.

2.5. De Raad concludeert dat vermits verzoekster zich in voorliggend verzoekschrift voornamelijk beperkt tot het herhalen van haar ongeloofwaardig asielaanvraag, het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal en het tegenspreken van diens gevolgtrekking, zij er niet in slaagt de bevindingen met betrekking tot het voorgehouden asielaanvraag in een ander daglicht te plaatsen teneinde het alsnog geloofwaardig te doen overkomen.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. In de mate verzoekster meent dat de veiligheidssituatie in Guldara en heel de provincie Kabul achteruitgaat en haar minstens de subsidiaire bescherming moet worden toegekend, is de Raad van oordeel dat zij er op die manier niet in slaagt de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt en de conclusie die daaruit is getrokken, namelijk dat er voor burgers in het district Shakardara actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, te weerleggen of te ontcrachten (*“Subject Related Briefing “Afghanistan” “Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Pansjir, Parwan, Logar, Wardak”, (update van 24 augustus 2011))*).

Mede in acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad eveneens vast dat verzoekster niet aantoont dat in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet bestaat.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS